

punkt ikke lovligt kan videregive fortrolige oplysninger, som den pågældende har fået kendskab til i kraft af sit arbejde.

En oplysning er efter § 152, stk. 3, fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser. Det beror således i væsentlig grad på normer uden for straffeloven, om oplysninger må anses for at være fortrolige. Blandt disse normer er bestemmelsen i forvaltningsloven § 27, stk. 1, hvor der er foretaget en opregning af de hensyn, der efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde kan føre til, at en oplysning er fortrolig og dermed undergivet tavshedspligt. Et sådant hensyn er efter § 27, stk. 1, nr. 6, f.eks. hensynet til enkeltpersoners interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige forhold.

Oplysninger om, at en bestemt person er indsat til afsoning, hvornår den pågældende skal på udgang, prøvelslades eller løslades efter udståelse af straffen må anses for fortrolige og dermed som udgangspunkt omfattet af tavshedspligten.

Tavshedspligten indebærer dog ikke, at enhver videregivelse af oplysningerne er udelukket.

Der foreligger således ikke en krænkelse af tavshedspligten, hvor den pågældende er forpligtet til at videregive oplysningen eller handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv, jf. straffelovens § 152 e.

Adgangen for offentlige myndigheder til at udveksle oplysninger er nærmere reguleret i forvaltningslovens §§ 28-32. Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, kan der bl.a. videregives sådanne fortrolige oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger de interesser, der begrundes hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår.

Efter denne bestemmelse vil fængslet efter en konkret vurdering lovligt kunne underrette politiet i den politikreds, hvor det tidligere offer bor, om tidspunkt for gerningspersonens eventuelle udgang og prøvelsladelse, hvis det findes af væsentlig betydning for f.eks. beskyttelsen af ofret.

Hvorvidt fængslet vil være berettiget til at underrette et offer om tidspunkterne for udgang og løsladelse for vedkommende gerningsperson

beror ligeledes på en konkret vurdering, jf. herved ovenfor om straffelovens § 152 e om bl.a. berettiget varetagelse af andres tarv.

5. Jeg lægger stor vægt på at sikre ofre for en forbrydelse den bedst mulige støtte og bistand. Det må formentlig også antages, at indførelsen i Danmark af en offertelefonordning svarende til den ovenfor beskrevne canadiske ordning i visse tilfælde ville kunne medvirke til en øget følelse af tryghed hos ofret for en forbrydelse. Imod indførelsen af en sådan telefonordning taler imidlertid, at ordningen indebærer en meget vid adgang til at videregive fortrolige og personfølsomme oplysninger, der er i dag ville være omfattet af straffelovens § 152. Hertil kommer, at en løbende underretning af ofret om gerningspersonens personlige forhold må befrygtes at kunne fastlåse ofret i en uhensigtsmæssig offerrolle, ligesom sådan underretning ville kunne fastholde gerningspersonen i rollen som kriminel og dermed hindre kriminalforsorgens arbejde med at resocialisere den pågældende.

På baggrund af en afvejning af de nævnte modsatrettede hensyn finder jeg, at den nuværende ordning, hvorefter fængslet eller politiet efter en konkret vurdering kan underrette offeret om gerningsmandens forhold – herunder udgang og løsladelse mv. – bør fastholdes.

Jeg finder derfor ikke grundlag for at foreslå, at der er indføres en meget vidtgående adgang til at videregive fortrolige oplysninger svarende til den canadiske offertelefonordning.

Ad spm. nr. S 1136

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2002-03, forhandlingerne side 3343, lød således:

Til justitsministeren (13/12 02) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren på baggrund af Morgenavisen Jyllands-Postens afsløringer den 24.-26. november 2002 iværksætte en tilbundsgående undersøgelse af sagen i Århus om en kvindes overgivelse af dokumenter til Socialcenter Nord, hvor der angivelig blev afsløret pengeoverførsler til mulig terror, herunder undersøge, hvem der havde ansvaret for, at kvindens oplysninger ikke blev